

ſtrafbar Handling? Mig forekommer det, ſom ſagt, at denne § 1 er fra flere Synspunkter ſet lidet heldig. Den er af den Beſtaffenhed, at jeg alene af den Grund ikke vil ſtemme for Lovforſlaget.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg ſkal med Henſyn til de Betænkkeligheder, der bleve fremhævede af den ſidſte ærede Taler, udtale, at det for mig aldrig har været tvivlsomt et eneſte Øjeblik, at Paragraphen kun gik ud paa, at Fruentimmer under 18 Aar ikke maatte tage Ophold i offentlige Huſe ſom offentlige Fruentimmer, og jeg tvivler heller ikke paa, at Loven vil blive anvendt ſaaledes. Men jeg ſkal gerne indrømme, at det maatte kunde have været heldigere, om der var blevet indſtudet et Par Ord af dette Indhold, og hvis det ærede Medlem havde ſtillet Forſlag i den Retning, vilde jeg for mit Bedkommende ikke have haft noget imod at gaa ind derpaa. Men jeg tror ikke, at Beſtemmelsen vil blive miſforſtaet, jeg tror, at den kun vil blive anvendt ſaaledes, at Fruentimmer under 18 Aar for Fremtiden ikke maa tage Ophold i offentlige Huſe for at være offentlige Fruentimmer der. Og netop de urimelige Reſultater, man vilde komme til, hvis man vilde tage det rent bogſtavelig og læsrevet fra den Sammenhæng, hvori det kommer til at ſtaa haade med denne Lov og med Beſtemmelſerne i Loven af 10de April 1874 og Regulativet af 1877, ſom ſlutter ſig dertil — netop de urimelige Reſultater, antager jeg, ville bevirke, at man ikke fortolker Ordene paa den Maade, men fortolker dem paa den Maade, jeg har angivet.

Ordføreren for Forſlagsſtillerne (Wagner): Ja, oven paa den meget ſonderlemmende Kritik, der blev rejst af min ærede Sidemand til højre (Klein), kan jeg ikke ſige andet, end at det er med en vis Tilfredsſtillelſe, jeg konſtaterer, at diſſe Ting, der betegnes ſom ſaa fuldstændig meningsløſe eller dog uklare, ſkyldes ikke mig, der har fremsat Forſlaget i en Form, hvori det ikke er blevet angrebet her i Tinget, men derimod et Udvalg i det andet Ting, ſom tæller tre Jurister i ſin Midte, hvoriblandt en, ſom endogſaa nyder et højt anſet Navn ſom Univerſitetslærer. Det er altid for os Lægmænd, der ſaa tit føle os trykkede af Juristernes overvældende Kundſkab, ganſke morsomt at ſe dem tage fat paa hinanden ved Beſlighed og paaviſe, hvor forfærdelig daarligt en anden Jurift har gjort det. Derved blive vi trykkede lidt i vor Selvfølelſe. . . .

Formanden (Clausen): Jeg tror ikke, det er heldigt, at vi komme for langt ind paa at kritiſere Landſtingsudvalget og dettes enkelte Medlemmer i Anledning af deres Stilling til denne Sag.

Ordføreren for Forſlagsſtillerne (Wagner): Jeg maa tillade mig at gøre den ærede Formand opmærksom paa, at jeg har ſaa langt fra kritiſeret de ærede Medlemmer af Landſtinget, at jeg tværtimod har taget dem i Forſvar. Det er min ærede Sidemand (Klein)

Formanden (Clausen): I det ærede Medlems Mund lyder det ſom en Kritik, og dermed er Forhandlingen om dette Spørgsmaal ſluttet.

Ordføreren for Forſlagsſtillerne (Wagner): Jeg ſkal altsaa udtale min Tilſlutning til, hvad Landſtinget har foreſlaaet — det maa jeg vel have Ret til — og ſige, at jeg finder, det har haaret ſig i Realiteten fuldstændig rigtigt ad. Det haaber jeg, den ærede Formand vil tillade mig. Jeg kan nemlig ikke ſe andet, end at den Kritik, der er rettet mod dem, og ſom jeg ikke er fremkommet med, er for ſaa vidt uberegtiget, ſom Udtrykket Fruentimmer jo i Virkeligheden fornuftigviſ ikke kan anvendes om Børn af Kvindetønnet, men efter almindelig Sprogbrug kun om voksne Kvinder. Hvor den Aldersgrænſe ſkal ſættes, er vel forſkelligt for Individierne. Maatte kan det være vanſkeligt at ſige noget nærmere derom. Men man kan aldrig tale om et Barn paa 3 Aar ſom et Fruentimmer. Den Kritik tillader jeg mig, med den ærede Formands Tilladelse, at rette til min ærede Sidemand til højre. Det maa jeg vel have Lov til. Hvad nu for Reſten Ordet „Fruentimmer“ angaar, ſom ogſaa blev fremdraget af det ærede Medlem fra Standerborg (Vajer), kan jeg ikke ſe, at der er ſtet noget ſaa forſkrækkeligt ved, at det anvendes i dette Forſlag. Jeg ſkal være den ſidſte til at holde af, at man forandrer vort eget Sprog og ſætter fremmede Sprog i Højsædet. Men naar man her bruger det fremmede Ord „Fruentimmer“, gør man jo ikke det; ſaa anvender man det fremmede Ord i en Betydning, hvor det dog, for ſaa vidt man regner det for lavere end ſit eget, kan være godt nok. Det ſamme ſer i andre Sprog. Det ærede Medlem, der kan ſaa udmærket Franſt, vil f. Eks. vide, at man meget hyppig i det franſke Sprog træffer ſaadanne Ord, ſom i Tyskland betegne noget enten godt eller i og for ſig ikke daarligt,